

MATEO SITO
ZA ODMOR OD RADOVA / FOR A RESPITE FROM WORKS
29.1. — 16.2.2025.

ZA ODMOR OD RADA: O SLICI, OBJEKTU I PRAZNINI

Mateo Sito nam se na izložbi *Za odmor od radova* (Galerija Karas, 2025.) predstavlja s dvjema precizno artikuliranim cjelinama. Prva cjelina izložbe, istoimenog naziva *Za odmor od radova*, sastoji se od više objekata kreiranih 2024. godine: umjetnikovog štafelaja na kojem je intervenirao drvorezačkim dljetima, triju stolica i pet slika-objekata nastalih transformacijom drvenih artefakata. Druga cjelina, pod nazivom *Kome smeta šuma starog hrasta* (2024.), sastoji se od triju ulja na drvenoj ploči različitih veličina te dokumentacijske fotografije. Sito nam se u svom autoironičnom *životopisu*, koji je referentna točka prve izložbene cjeline, predstavlja imenom i prezimenom te navodi kako je pored nas njegov štafelaj. Potom manifestno izjavljuje:

„U svojim radovima istražujem segmente štafelajnog i zidnog slikarstva (štafelaj i zid).“ Umjetnik nas ovakvim dosljednim navođenjem odnosno ciničnom parafrazom papagajskog iskaza, koji se često može čuti kod sljedbenika anakronog koncepta slikarstva kao identifikacija s time čime se oni bave, suočava s osnovnim postulatima prostora slikarskog rada. A to su zamišljeni zid prostorije u kojoj umjetnik radi, koji se u ovom slučaju pretvara u zid Galerije Karas, štafelaj, tri stolice i ostaci stolica pretvorenih u slike-objekte. Sito pretvara predmete i zid u umjetničko djelo, preispitujući ideje *ready madea*, aproprijacije i antimuzejske prakse. Baš poput Vladimira Dodiga Trokuta, Sito transformira i alkemizira svakodnevene i odbačene predmete. Intervencija bojom ili gravurom ne estetizira predmet, već ga pretvara u Sitov asketski/reducirani imaginarij. Rad koji izlaže unutar druge cjeline (ulja na dasci *Polje prvo*, *Polje drugo* i *Polje treće*) nastao je na temelju fotografije snimljene u Slavoniji u studenom 2023. godine, na mjestu na kojem je, kako Sito navodi, „ne tako davno bila šuma, a sada je svježe izorana njiva“. Ovim se radom Sito referira na korištenje organskih materijala ali i materičnosti u medijskim eksperimentima Anselma Kiefera, na način da lazurnim nanosima koristi teksturu samog drva ili je pretvara u dio kompozicije. Godovi i čvorovi drveta tako reprezentiraju samo njivu, dok su krajobraz u daljini i uzak prostor neba naslikani (*Polje prvo* i *Polje drugo*). U slučaju *Polja trećeg* više ne postoji horizont, Sito je gravirao izgorjelo drvo referirajući se tako samo na oranicu, odnosno na

šumu koja je nestala. Ove tri slike Sito nadopunjuje printom dokumentacijske fotografije stvarne oranice. Faktografske, baš poput lovačke fotografije, ogoljele od svake interpretacije.

Sito u svom *statementu* prve cjeline izložbe (koji možemo primijeniti na cjelokupan izložbeni projekt u Karasu) navodi kako se odbacivanjem slikarstva oslobađa „prostor bijelom zidu za odmor vizualnih osjetila te obnovljenim crnim stolcima za fizički odmor“. Ne samo zidovi već i prostor općenito jest taj koji bi se ponekad trebao odmoriti od umjetničkog rada. Isto tako se i umjetnik odmara od vlastitog rada, onoga što u mediju slikarstva ostavlja ili kreira na zidu i što je prije stajalo na štafelaju. Tek kad se otvori prostor praznine postavlja se pitanje što to uistinu rad jest, a što odmor jest. Kako to u studiji *Ukidanje rada* (1985.) zaključuje Bob Black: „Slobodno vrijeme najvećim dijelom koristimo da bismo se pripremili za posao, otišli tamo, vratili se kući i onda se oporavljali od njega. Slobodno vrijeme je eufemizam za poseban oblik rada...“ Po Blacku će ukidanjem striktnog koncepta rada čitav život postati igra, odnosno svijet igara, referirajući se terminom igre dijelom i na umjetničko stvaranje. Godine 1985., kad je taj tekst prvi put objavljen, umjetničko se stvaranje moglo romantizirati i promatrati izvan dominantnih ekonomskih hegemonija. Danas više ne. Ono što Sito čini jest to da svoje radno/slobodno vrijeme i slobodno vrijeme zida i štafelaja ponovo pretvara u igru. Izmješta ih iz okvira viđenja svijeta, iz obrazovnog sustava u kojem još uvijek uči i umjetničke scene u koju ulazi. Na taj način proširuje i naše horizonte. Tamo gdje šuma nije posječena pogled uvijek stremlji prema nebu.

Josip Zanki

FOR A RESPITE FROM WORK: ON PAINTING, THE OBJECT, AND THE EMPTINESS

Mateo Sito presents himself at the exhibition *For a Respite from Works* (Karas Gallery, 2025) with two carefully articulated units. The first, bearing the exhibition's eponymous title, *For a Respite from Works*, consists of several objects created in 2024: the artist's easel, modified with woodcutting chisels, three chairs, and five painting-objects created through the transformation of wooden artefacts. The second unit, *Who's Bothered by the Forest of an Old Oak* (2024), includes three oil paintings on wooden panels of varying sizes and a documentary photograph. In his self-ironic *biography*, which serves as a reference point for the first exhibition unit, Sito introduces himself by his first and last name and indicates that his easel is placed next to us. He then proclaims, in a manifesto-like tone: “In my works, I explore the segments of easel and wall painting (easel and wall).” The artist, through deliberate repetition or sardonic paraphrase of a parroted statement, which is often heard among adherents of the anachronistic concept of painting as an identification with what they are engaged in, confronts us with the fundamental postulates of the space of the painterly space. These include the imagined wall of the studio, which in this case is transformed into the wall of Karas Gallery, the easel, three chairs, and the remnants of chairs transformed into painting-objects. Sito transforms objects and wall into a work of art, rethinking the ideas of ready-made, appropriation and anti-museum practices. Much like Vladimir Dodig Trokut, Sito transmutes and alchemises everyday, discarded objects. Interventions with paint or engraving do not aestheticize the object but rather integrate it into Sito's ascetic/reduced visual language. The work displayed in the second unit (oil paintings on wooden panels, *Field One*, *Field Two*, and *Field Three*) was created based on a photograph taken in Slavonia, in November 2023, in a location where, according to Sito, “a forest once stood not so long ago, now replaced by freshly ploughed fields”. With this work, Sito refers to the use of

organic materials but also materiality in Anselm Kiefer's experiments with media, employing transparent layers to incorporate the wood's texture into the composition. The grain and knots of the wood represent the field itself, while the distant landscape and a narrow strip of sky are painted (*Field One* and *Field Two*). In *Field Three*, however, the horizon is absent; Sito engraves scorched wood, alluding only to the ploughed land and the vanished forest. These three paintings are accompanied by a printed documentary photograph of the actual field. Factual, just like a hunting photograph devoid of interpretation.

In his statement accompanying the first unit of the exhibition (applicable to the entire project at Gallery Karas), Sito notes that by abandoning painting, he frees up “space on the white wall for the rest of the visual senses and on the restored black chairs for physical rest.” Not only do walls, but spaces themselves, occasionally need respite from artistic interventions. Similarly, the artist himself rests from his work, from what he leaves behind or creates in the medium of painting on the wall and what previously stood on the easel. Only by opening up a space of emptiness can the question emerge: what constitutes work, and what constitutes rest? As Bob Black, in his essay *The Abolition of Work* (1985), concludes: “Free time is mostly devoted to getting ready for work, going to work, returning from work, and recovering from work. Free time is a euphemism for the peculiar way of labor ...” For Black, abolishing the rigid concept of work would transform life into play, or rather a world of games, and he partially refers to artistic creation with the term ‘play’. In 1985, when this text was first published, artistic creation could still be romanticized and seen as existing outside dominant economic hegemonies. That is no longer the case. What Sito does is transform his work/free time and free time of the wall and easel into a game again. He removes them from the frameworks of conventional worldviews, the educational system in which he is still learning and the art scene he is entering. In this way, he also expands our horizons. Where the forest has not been cut down, the gaze always reaches towards the sky.

Josip Zanki

IMPRESUM / IMPRESSUM

Nakladnik / Publisher: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika / Croatian Association of Fine Artists, Trg žrtava fašizma 16, 10 000 Zagreb, hdlu@hdlu.hr, www.hdlu.hr

Za nakladnika / For the publisher: Tomislav Buntak, predsjednik / president
Ravnateljica / Director: Ivana Andabaka

Upravni odbor HDLU / Croatian Association of Artists Board: Tomislav Buntak (predsjednik / President), Josip Zanki (potpredsjednik / Vice president), Ida Blažičko (potpredsjednica / Vice president), Fedor Fischer, Vida Meić, Romana Nikolić, Tomislav Hršak

Voditeljica galerije / Gallery coordinator: Mihaela Zajec

Umjetnički savjet Galerije Karas / Karas Gallery

Advisory Board: Željko Beljan, Tomislav Hršak,

Mihaela Zajec, Vida Meić, Josip Zanki

Urednica kataloga / Catalogue Editor:

Mihaela Zajec

Predgovor / Preface: Josip Zanki

Prijevod i lektura / Translation and

proof-reading: Zana Šaškin

Grafičko oblikovanje kataloga

/ Catalogue Design:

Duje Meić

Tisak / Printed by:

Ispis d.o.o.

Naklada /

Edition: 100

Radno vrijeme galerije Karas: srijeda, četvrtak, petak 16 - 20h |
utorak, subota 10 - 13h | nedjeljom i ponedjeljkom zatvoreno.
Working hours Gallery Karas: Wednesday, Thursday 4pm - 8pm |
Tuesday, Saturday 10am - 1pm | On Sundays and Mondays closed.

GALERIJA KARAS
Ulica kralja Zvonimira 58, Zagreb

Organizator / Organizer:

HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNIKA

Uz potporu / Supported by:

www.karasarthub.eu/

MATEO SITO rođen je u Đakovu 24. listopada 2001. godine. Prebivalište mu je u Budrovcima, dok mu se boravište mijenjalo tijekom obrazovanja. Prva promjena mjesta stanovanja bila je Osijek, gdje je pohađao Školu primijenjene umjetnosti i dizajna Osijek. Nakon četiri godine života u Osijeku, upisao je prijediplomski sveučilišni studij slikarstva na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu (2020.–2024.). Trenutačno je student prve godine diplomskog studija u klasi red. prof. art. Matka Vekića. Dosad je izlagao na nekoliko grupnih izložbi, od kojih se ističu „Definiranje perspektive“ (Galerija kraljice Katarine Kosača, Mostar, 2024.) i „Bengalska noć: interpretacija drugog i drugosti“ (Apoteka, Vodnjan, 2024.). Dobitnik je Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu te je prijediplomski studij završio uz pohvalu *cum laude*.

MATEO SITO was born in Đakovo on 24 October 2001. His permanent residence is in Budrovci, although his place of residence has changed throughout his education. The first relocation occurred in Osijek, where he attended the School of Applied Arts and Design Osijek. After four years in Osijek, he enrolled in the undergraduate programme in painting at the Academy of Fine Arts in Zagreb (2020–2024). He is currently a first-year master's student in the class of Professor Matko Vekić. He has exhibited in several group exhibitions, among which the most notable are "Defining Perspective" (Queen Katarina Kosača Gallery, Mostar, 2024) and "Bengal Night: Interpretation of the Other and Otherness" (Apoteka, Vodnjan, 2024). He is the recipient of the Rector's Award from the University of Zagreb, and he graduated from his undergraduate studies with honours, *cum laude*.

